

Księga Joela

Rozdział 1

1. Słowo WIEKUISTEGO, które doszło Joela, syna Petuela. 2. Słuchajcie tego starsi i skłońcie ucho wszyscy mieszkańcy tej ziemi! Czy bywało coś podobnego za waszych dni, albo za dni waszych ojców? 3. Opowiadajcie o tym waszym dzieciom, a wasze dzieci swoim dzieciom, a ich dzieci przyszłemu pokoleniu. 4. Co oszczędził gryzoń – pochłonęła szarańcza, a co oszczędziła szarańcza – pochłonął żarłacz, a co oszczędził żarłacz – pochłonął Niszczyciel. 5. Ocućcie się upojeni i płaczcie! Wszyscy, co pijecie wino, biadajcie nad moszczem, że został wydarty z waszych ust! 6. Bowiem nad Moją ziemią rozpostarł się silny i niezliczony lud; jego zęby jak zęby lwa, a jego czeluście jakby lwicy. 7. Moją winnicę podał na spustoszenie, a Me figowe drzewo na porabianie; doszczętnie je obnażył i porzucił, więc jego gałązki zbieleły. 8. Biadaj, jak dziewczica przepasana worem, nad mężem swojej młodości! 9. Od domu WIEKUISTEGO odjęto ofiarę z pokarmów i zalewkę; zatem smucą się kapłani, słudzy WIEKUISTEGO. 10. Spustoszone są pola, smuci się gleba, bowiem zboże zostało poniszczone, wysechł moszcz, zginęła oliwa. 11. Biadajcie winiarze; z powodu pszenicy i jęczmienia truchlejecie oracze, bowiem zginęło żniwo pola. 12. Uchła winorośl, zwiędło figowe drzewo, granat, palma, jabłoń oraz poschły wszystkie polne drzewa; tak, odeszła radość od wszystkich ludzkich synów. 13. Kapłani! Przepaszcie się i narzekajcie! Biadajcie słudzy ołtarza! Wejdźcie do Świątyni aby nocować w worach, słudzy mojego Boga! Gdyż z Domu waszego Boga została usunięta ofiara z pokarmów i zalewka. 14. Ogłoście post, zwołajcie uroczyste zgromadzenie; do Domu WIEKUISTEGO, waszego Boga, zbierzcie starszyznę oraz wszystkich mieszkańców kraju i wołajcie do WIEKUISTEGO! 15. Biada w ten dzień! Bo bliski jest dzień WIEKUISTEGO, a nadchodzi jako pogrom od Wszechmocnego. 16. Czy nie na waszych oczach został odjęty pokarm, a z Domu naszego Boga radość i wesele? 17. Pod swoimi skibami zgniły ziarna; opustoszały spichlerze oraz zapadły się stodoły; zboże poschło. 18. Jakże jęczy bydło, błakają się stada rogacizny, bo nie ma dla nich paszy; cierpią też trzody owiec. 19. Wołam do Ciebie, WIEKUISTY! Bo ogień pochłonął błonia pastwiska, zaś płomień podpalił wszystkie polne drzewa. 20. Ryczą do Ciebie także dzikie zwierzęta, bo wyschły strumienie wód, a żar słońca pochłonął błonia pastwiska.

Rozdział 2

1. Uderzcie w surmę na Cyonie! Zagrmijcie na Mojej świętej górze! Niech zadrzą wszyscy mieszkańcy ziemi, gdyż nadchodzi dzień WIEKUISTEGO, bo on jest bliski! 2. Dzień ciemności i mroku, dzień chmur i mgły! Wielki i mocny lud tak jakby świt poranny roztacza się po górach; jemu równego nie było od wieku oraz nie będzie po nim, aż do lat późnych pokoleń. 3. Przed jego obliczem chłonie ogień, a za nim pali płomień! Przed nim ziemia, jak rozkoszny ogród – a za nim jak pusty step; nic przed nim nie

uchodzi! **4.** ego spojrzenie jak spojrzenie koni i pędzą jak rumaki. **5.** Jak lud potężny, uszykowany do boju, skaczą po wierzchołkach gór, skrzypiąc jak wozy; trzeszcząc jak płomienie ognia, co pożerają ściernisko. **6.** Przed jego obliczem drżą narody oraz pobladły wszystkie twarze. **7.** Pędzą jak rycerze, wchodzą na mury jak waleczni mężowie; każdy idzie swoją drogą i nie ustępuje ze swych ścieżek. **8.** Jeden nie tłoczy się z drugim, bo każdy idzie swoją drogą; rzucają się naprzód nawet przez włócznie, a się nie łamią. **9.** Snują się po mieście, biegają po murze, wchodzą do domów, jak złodzieje wciskają się przez okna. **10.** Przed Jego obliczem drży ziemia, wstrząsają się niebiosy, zaćmiewa się słońce i księżyc, a gwiazdy powściągają swój blask. **11.** Zaś WIEKUISTY podnosi Swój głos przed Swoim wojskiem; gdyż wielce potężny jest Jego obóz i potężny wykonawca Jego rozkazu. Tak, wielkim będzie dzień WIEKUISTEGO i bardzo strasznym; kto go zniesie? **12.** Ale i jeszcze teraz – mówi WIEKUISTY nawróćcie się do Mnie całym swoim sercem, postem, płaczem oraz biadaniem! **13.** Rozdzierajcie serce, a nie wasze szaty oraz nawróćcie się do waszego Boga, WIEKUISTEGO; bo On jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu, bogaty w łaskę, a złego żałuje. **14.** Kto wie, czy by się znowu nie uzałił i nie zostawił za sobą błogosławieństwa – ofiary z pokarmów i zalewki dla WIEKUISTEGO, waszego Boga. **15.** Uderzcie w surmę na Cyonie! Ogłoście post! Zwołajcie uroczyste zgromadzenie! **16.** Zgromadźcie lud, ogłoście zbór, wezwijcie starszych, weźcie niemowlęta i dzieci; niech ze swego pokoju wyjdzie oblubieniec, a oblubienica ze swojej komnaty. **17.** Między przedsionkiem a ołtarzem niechaj płaczą kapłani, niech wołają słudzy WIEKUISTEGO: WIEKUISTY! Zmiłuj się nad Twym ludem, nie dawaj na hańbę Twojego dziedzictwa, by nad nimi panowali poganie. Czemu narody mają mówić: Gdzie ich Bóg? **18.** A WIEKUISTY zapłonie miłością do Swej ziemi i zmiłuje się nad Swym ludem. **19.** WIEKUISTY się odezwie i powie do Swego ludu: Oto Ja znowu wam pošlę zboże, moszcz i oliwę, i nimi się nasycicie; nie dam was więcej na urągowisko pomiędzy narodami. **20.** A tego z północy od was oddalę, zapędzę go do spieczonej i pustej ziemi; jego przednią straż do wschodniego morza, a jego tylną straż do zachodniego morza. Rozejdzie się jego zły zapach, rozniesie się jego odór – gdyż tak strasznie sobie poczynił. **21.** Nie bój się ziemio, ciesz się i raduj, ponieważ WIEKUISTY dokona wielkich dzieł. **22.** Nie bójcie się polne zwierzęta, ponieważ się zazielenią rozległe obszary pustyni, bo drzewo przyniesie swój owoc; figowiec oraz winorośl wydadzą swoją siłę. **23.** I wy, synowie Cyonu, cieszcie się i radujcie w waszym Bogu, WIEKUISTYM; gdyż ześle wam zbawienne deszcze i we właściwej porze spuści wam deszcz wczesny i późny. **24.** Stodoły zapełnią się zbożem, a kadzie będą się przelewać oliwą i moszczem. **25.** Tak nagrodzę wam lata, które pożarła szarańcza, żarłacz, gryzoń i Niszczyciel to Moje wielkie wojsko, które na was posłałem. **26.** Będziecie jedli, posilając się i nasycając, oraz będziecie chwalić Imię waszego Boga, WIEKUISTEGO, który dokonał dla was cudów. A Mój lud nie będzie już pohańbiony na wieki. **27.** I poznacie, że przebywam wśród Izraela, i że Ja jestem WIEKUISTY, wasz Bóg, a innego nie ma. Bo Mój lud nie będzie już pohańbiony na wieki.

Rozdział 3

1. Potem stanie się, że wyleję Mojego Ducha na wszelką cielesną naturę; wasi synowie i wasze córki będą prorokować; waszym starszym będą się śniły sny, a wasi młodzieńcy będą miewać widzenia. 2. W owe dni, nawet na sługi i służebnice wyleję Mojego Ducha. 3. I objawię cuda na niebie i na ziemi; krew, ogień i słupy dymu. 4. Słońce zmieni się w ciemność, a księżyc w krew, zanim nadejdzie wielki i straszny dzień WIEKUISTEGO. 5. Lecz stanie się, że ktokolwiek by wzywał Imienia WIEKUISTEGO – będzie zbawiony. Bo schronienie będzie na górze Cyon i w Jeruszałaim – jak to wypowiedział WIEKUISTY; a pośród ocalonych dla tych, których WIEKUISTY powoła.

Rozdział 4

1. Gdyż oto w te dni i w ten czas wrócę wygnańców Judy i Jeruszałaim. 2. Wtedy zgromadzę wszystkie ludy; sprowadzę je do doliny Josafata i tam się z nimi rozprawię o Mój lud, o Moje dziedzictwo izraelskie, które rozproszyły między poganami, a Moją ziemię rozdzieliły. 3. O Mój lud los rzucali; oddawali chłopca za prostytutkę, a dziewczynkę sprzedawali za wino, by się upijać. 4. Co wy macie przeciwko Mnie – Corze, Cydonie i wszystkie okręgi Peliszów? Czy Mi płacie za to, co wam uczyniono; czy Mi oddajecie w nagrodę? Jak najszybciej wasz postępek zwrócę na waszą głowę. 5. Przecież to wy zagrabiliście Moje srebro i złoto oraz do waszych przybytków wnieśliście Moje najpiękniejsze klejnoty. 6. Zaprzedaliście Jawańczykom synów Judy i synów Jeruszałaim, by ich oddalić od ich granic. 7. Oto wzbudzę ich z tego miejsca, do którego ich sprzedaliście oraz zwrócę wasz postępek na waszą głowę. 8. Zaprzedam waszych synów i wasze córki w ręce synów judzkich, by odsprzedali ich dalekiemu narodowi – Sabejczykom, gdyż WIEKUISTY to wypowiedział. 9. Obwołajcie to między narodami: Szykujcie się na wojnę! Rozbudźcie żołnierzy! Niech wyruszą oraz przyciągną wszyscy waleczni mężowie! 10. Przekujecie wasze lemiesz na miecze, a wasze sierpy na oszczepy! Tam też sprowadź, o WIEKUISTY, Twoich bohaterów! 11. Spieszcie się i najeżdżajcie, gromadźcie się dokoła wszystkie ludy! Tam też sprowadź, o WIEKUISTY, Twoich bohaterów. 12. Pobudzą się narody, po czym wyruszą do doliny Josefata; bo tam zasiądę, aby sądzić wszystkie narody ze wszystkich stron. 13. Zapuśćcie sierp, bowiem dojrzało zniwo! Pójdźcie, tratujcie, bo prasa jest pełna! Przelewają się kadzie, gdyż wiele jest ich nieczności! 14. Tłumy przy tłumach w dolinie przeznaczenia, ponieważ w dolinie przeznaczenia bliski jest dzień WIEKUISTEGO! 15. Słońce i księżyc się zaćmiły, a gwiazdy ukryły swój blask. 16. WIEKUISTY huczy z Cyonu i z Jeruszałaim odzywa się Swoim gromem, tak, że drżą niebo i ziemia. Lecz WIEKUISTY obroną Swojego ludu, twierdzą dla synów Izraela. 17. I poznacie, że Ja jestem WIEKUISTY, wasz Bóg, co mieszka na Cyonie, Mojej świętej górze, i że Jeruszałaim będzie święta, a cudzoziemcy już nigdy po niej nie przejdą. 18. I stanie się w ten dzień, że góry będą się sączyć moszczem, pagórki przelewać mlekiem, a wszystkie potoki Judy wzbierać wodą; zaś źródło wytrysnie z Przybytku WIEKUISTEGO i zrosi dolinę Akacjową. 19. Micraim zamieni się w pustkowię,

a Edom obróci się w step jałowy; z powodu zawziętości do synów Judy oraz przelewu niewinnej krwi na ich ziemiach. **20.** Zaś Judea będzie na wieki zamieszkaną, a Jeruszałaim do najpóźniejszych pokoleń.

21. Oczyszczę ich krwawą winę, jeszcze nie oczyszczoną, a WIEKUISTY zamieszka na Cyonie.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012